

[Hanne Reintoff.]

med rette som to sammenhængende faktorer i barnets personlighedsudvikling, hvorfor man bør overveje, om ikke netop denne opfattelse burde tilgodeses f. eks. ved børne- og ungdomsforsorgens daginstitutioner og måske også ved andre institutioner inden for dette område. Burde dette ikke løses i nær sammenhæng med skolevæsen og undervisningsministerium? Socialforskningsinstitutets undersøgelser har ligesom andre undersøgelser vist, at materielle sociale forhold ikke som hovedregel er årsagen til børns opdragelsesmæssige vanskeligheder. En nærmere afklaring af dette problemkompleks synes jeg også socialministeren skylder, inden vi går videre på dette område.

Vi er også betænkelige ved åndssvageforsorgens decentralisering og kan i den forbindelse tilslutte os de tanker, som bl. a. er fremsat fra personaleforbundet. Det er rigtigt, at for sorgen nu endelig bliver statslig. Staten har længe båret ikke alene udgifterne, men også ansvaret for alle de investeringer af absolut nødvendig art, der ved bevillingsnedsækering er blevet unddraget denne forsorgsgren. Selv om en decentralisering måske ender med at være det rigtige, mener vi, det må vente, til man har bragt hele dette forsorgsområde på fode, således at der er en solid og velopbygget institution, som samfundet kan være bekendt. Forskelsbehandling, yderligere forsømmelser og tilbageskridt kan i modsat fald blive resultatet, og netop for åndssvageforsorgens vedkommende må vi understrege, at dér kan man simpelt hen ikke bære yderligere tilbagegang eller yderligere stagnation.

Der må i det hele taget for alle de børn, der skal have særundervisning eller inddrages under en eller anden form for særforsorg, tages hensyn til, at folkeskolens særundervisning også udbygges i disse år. Også på det område må folketinget informeres klart om, hvor langt man regner med at komme ad den vej. Institutionsanbringelse af adfærdsvanskelige, handicappede osv. søges jo ofte undgået bl. a. gennem særundervisning og særlig støtte til hjemmene. Hvis vi skal have et virkelig nyt system med koordinering, hos hvilket ministerium skal det fortsatte ansvar for dette så ligge? Skal det ligge hos et eller to ministerier, el-

ler skal man tage springet fuldt ud og ophæve de stive skel og bygge ikke på administrative traditioner, men på reelle forhold, på behovenes løsningsmuligheder og kompleksitet?

I øvrigt skal jeg ikke ved denne lejlighed komme nærmere ind på opgavefordelingen det kommunale og amtslige plan ud over på et særligt, allerede omtalt punkt, nemlig ankesystemet, først og fremmest ankemulighederne i første instans. Socialreformkommissionen har beskæftiget sig meget med disse ankemuligheder, selv om det ikke kommer særligt til udtryk ved omtalen af den fremtidige sociale styrelse. Den foreslåede nedsættelse af et revaliderings- og pensionsnævn i hvert amt kan blive et værdifuldt led i bestræbelserne på at fremskynde behandlingen af pensionsansøgninger. Jeg mener da også, det er det, man har søgt imødekommet ved forslaget, idet jeg mener, ministeren før har erkendt, at sagerne hober sig op i de centrale instanser, der skal bevilge pension. Men der er også et udtalt behov for at fremskynde behandling hos og decentralisering af ankeinstanser, ikke mindst på pensionsområdet.

Vi kunne tænke os, at der på amtsplan blev nedsat ankenævn, ikke, som man har overvejet, med amtmanden som formand, men med folkevalgte nævnsmedlemmer, der efter samråd med de sagkyndige i administrationen kunne behandle de ankesager, der måtte foreligge. Det burde være ankenævn i nøje kontakt med befolkningen, og selve sagsbehandlingen burde finde sted sådan, at den, der ankede, ud over sin skriftlige klage kunne få lejlighed til at forelægge sine synspunkter mundtligt. Derudover må der være ret til at få en motiveret afgørelse af sin sag, afgivet inden for en ret snæver tidsgrænse; det må være noget med dage eller uger, det kan ikke være noget med måneder eller år. Disse ankenævn, som gerne skulle blive et levende og aktivt folkeligt moment i den sociale administration, skulle vælges sammen med amtsrådene og have samme funktionstid. Det må være klart, at de må have en sammensætning af en rimelig størrelse, og deres medlemmer må være uafhængige af den kommunale, amtslige og statslige administration. Jeg vil meget henstille, at man overvejer tanken, bl. a. fordi vi på hele ankeområdet befinder